

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/68/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917210455
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7917210455.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ X. F., nar. XX.X.XXXX a 2/ M. M., nar. X.X.XXXX, obom bytom M. N., M. B. XXX/XX, o zaplatenie 44.577,39 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 12Csp 188/2017-58 z 8.12.2017 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 44.577,39 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a 5 % ročné úroky z omeškania zo sumy 42.901,34 € od 10.1.2017 až do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III.) a žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku (IV.).

2. Rozhodol tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaných v 1. a 2. rade (ďalej len „žalovaní“) zaplatenia sumy 42.901,34 € istiny, nezaplatených úrokov ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru 9.1.2017 v sume 1.616,05 € a počnúc od 10.1.2017 až do zaplatenia vo výške 6,09 % ročne zo sumy 42.901,34 €, ďalej nezaplatených poplatkov 60 € a 5 % úrokov z omeškania ročne zo sumy 44.577,39 € od 10.1.2017 do zaplatenia. Uplatnenej pohľadávke zodpovedal podľa skutkového vymedzenia žaloby peňažný záväzok žalovaných zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 3332147 707 zo dňa 16.2.2016, uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými v hmotnoprávnom postavení dlžníkov (ďalej tiež len „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným medziúver č. 3332147 408 vo výške 43.000,- € na preklopenie obdobia do splnenia podmienok na pridelenie cieľovej sumy a poskytnutie stavebného úveru (bod 1.1 zmluvy o úvere), žalovaní sa zaviazali spoločne a nerozdielne splácať stavebný úver vrátane 3,90 % úrokov ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 279,90 €, pričom do pridelenia cieľovej sumy predstavovala splátka: úroky medziúveru pri úrokovej sadzbe 6,09 % ročne vo výške 218,23 € v celkovom počte 253 splátok a vklady na účet stavebného sporenia vo výške 61,67 €, so splatnosťou splátok do 15. dňa v mesiaci; RPMN stavebného úveru bola vo výške 3,91 %, počet splátok istiny úveru 108 a konečná splatnosť dňa 15.3.2046, pri dobe trvania splácania 30,08 roka. Žalovaní podľa tvrdenia žalobcu takto dohodnuté splátky úveru prestali platiť, z vkladov za rok 2016 v celkovej výške 704,04 € boli uhradené úroky medziúveru (2.254,62 € - 704,04 €), a z toho dôvodu po predchádzajúcej upomienke doručenej žalovaným a upozornení na možné dôsledky listom zo dňa 21.11.2016, žalobca dňa 9.1.2017 v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a čl. X bod 10.1 zmluvy o úvere vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru; záväzok žalovaných ku dňu zosplatenia 9.1.2017 predstavoval sumu 44.577,39 € pozostávajúcu z úverovej istiny 42.901,34 €, úrokov do zosplatenia 1.616,05 € a poplatkov 60 €.

3. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovení § 497, § 502 ods. 1, § 506, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného k 31.1.2013, § 39, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších zmien a doplnkov. Vychádzajúc zo skutkových zistení, ktoré mu vyplynuli zo žaloby a pripojených listinných dôkazov, priznal žalobcovi pohľadávku v celkovej sume 42.901,34 € istiny, nezaplatené úroky splatné do zosplatenia úveru v sume 1.616,05 € a poplatky v sume 60 €, spolu s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 42.901,34 € od 10.1.2017 až do zaplatenia. Súd zamietol žalobu v časti úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov a z poplatkov, a tiež o zaplatenie 6,09 % úrokov z úveru, ktoré žalobca požadoval od predčasnej splatnosti do budúcnosti. Zamietnutie žaloby v tejto časti odôvodnil tým, že platná právna úprava nepozná ustanovenia o majetkových sankciách za omeškanie s úhradou príslušenstva pohľadávky, a preto ich nemožno priznať, „za stavu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcovi vzniká iba právo na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru a kapitalizovaných úrokov z úveru splatných ku dňu zosplatenia úveru. Povinnosť dlžníka uhradiť úroky z úveru za čas po zosplatení by bolo v rozpore s ust. § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., a zároveň by znamenala hrubú nadvládu dodávateľa voči spotrebiteľovi“. V tejto súvislosti súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/1998, rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co 190/2014 z 30.6.2015 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 13 Co 540/2016 zo 7.2.2017. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a plným procesným úspechom žalobcu v spore pri uplatňovaní nároku v sume 44.577,39 €.

4. Proti rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, pokiaľ ním bol zamietnutý 6,09 % ročný úrok za úver zo sumy 42.901,34 € od 10.1.2017 do zaplatenia a úroky z omeškania z nesplatených úrokov z úveru a z poplatkov od 10.1.2017, ako aj vo výroku o trovách konania podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby odvolací súd rozsudok v tejto časti zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná mu nárok na plnú náhradu trov konania. Odvolanie žalobca odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. odvolacími dôvodmi podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP. V odvolaní polemizoval s právnym názorom súdu prvej inštancie, pripúšťajúcim úročenie úveru len do jeho zosplatenia. V podstatnom žalobca argumentoval tým, že úroky z úveru je podľa jeho názoru dlžník povinný zaplatiť za obdobie až do reálneho vrátenia peňazí. Citoval znenie ustanovení § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 13 ods. 3, § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 53 ods. 1 OZ a mal za to, že právo veriteľa na úroky aj po zosplatení úveru možno vyvodiť analogicky z ust. § 53 ods. 9 OZ, upravujúceho povinnosť spotrebiteľa povinnosť platiť úrok z poskytnutej istiny až do dňa splatenia istiny. Nepripustenie úročenia po zosplatení úveru podľa žalobcu vedie k tomu, že dlžník pri porušení svojej povinnosti získa pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa „zbavil“ povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie, čo je v rozpore s dobrými mravmi a s účelom právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný právny vzťah. Uviedol, že pre spotrebiteľa je úrok jednou z položiek celkových nákladov spotrebiteľa v zmysle ust. § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. a § 497 Obchodného zákonníka a zaradenie úroku ako položky - náklad spotrebiteľského úveru nemení jeho podstatu, že ide o hlavný predmet plnenia zo strany dlžníka, ktorého splatnosť bola zmluvne dohodnutá. Podľa názoru žalobcu je teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok zaniká až úplným vrátením poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobca napadol rozsudok tiež v časti zamietnutých úrokov z omeškania vo výške 1.616,05 € z nesplatených úrokov z úveru a z poplatkov od 10.1.2017 do zaplatenia argumentujúc tým, že úrok ako hlavný predmet plnenia zo zmluvy o úvere bol dohodnutý so stanovenou výškou úrokovej sadzby a s termínmi splatnosti, z dôvodu omeškania so splácaním úrokov bola vyhlásená mimoriadna splatnosť pohľadávky, žalovaní nezaplatili dlžné úroky a poplatky 60,- € v požadovanej lehote, a preto sa dostali s týmto plnením do omeškania. Podľa názoru žalobcu úpravu omeškania v ust. § 517 ods. 2 OZ je možné analogicky použiť aj na príslušenstvo v omeškaní, nakoľko Občiansky zákonník uplatnenie úroku z omeškania v tomto prípade nezakazuje ani nevylučuje a keďže ide o súkromnoprávnu sféru platí, čo zákon nezakazuje, to dovoľuje. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal priznať aj úrok z omeškania z nezaplatených úrokov vo výške 1.616,05 € a z nezaplatených poplatkov vo výške 60 € v zmysle podanej žaloby.

5. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu sa stotožnili v plnom rozsahu s rozsudkom v časti zamietnutia žaloby, navrhli ho odvolacím súdom potvrdiť a odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť.

6. Rozsudok vo vyhovujúcich výrokoch vo veci samej (I. a II.) nebol odvolaním napadnutý; nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 1 a contrario CSP), a preto v tejto časti nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 v spojení s § 367 ods. 2 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania (§ 380 ods. 2 CSP) a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP) v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, preto rozsudok v tejto časti zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

8. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v cit. ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a jeden zo základných atribútov spravodlivého procesu vyžaduje, aby súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, resp. dal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (I. ÚS 236/2006, II. ÚS 383/2006, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 251/04). Odvolací súd pripomína, že dostatočné odôvodnenie rozhodnutia je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Neúplné odôvodnenie totiž znemožňuje sporovej strane, ktorej bola rozhodnutím súdu spôsobená procesná ujma, posúdiť myšlienkový postup konajúceho súdu vo vzťahu k uplatňovanému nároku a správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia, podať riadny opravný prostriedok, a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

11. Pokiaľ odôvodnenie rozsudku nespĺňa zákonné podmienky, dochádza tu k procesnej vade, ktorú ustálená súdna prax považuje za taký postup súdu, ktorým je neúspešnej strane sporu odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. účinného do 30. júna 2016, od 1. júla 2016 podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku - existencia vady konania, ktorá sa prejavila

v nesprávnom procesnom postupe súdu znemožňujúcim strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie, čo do spôsobu právneho posúdenia zamietavého rozhodnutia, obmedzil len na citáciu ustanovení § 494, § 502 ods. 1, § 506 Obchodného zákonníka, §§ 52 ods. 2, 53 ods. 1, 53 ods. 4 písm. k) a §53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a ust. § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. s konštatovaním, že „povinnosť platiť úroky po zosplatnení úveru by bola v rozpore s ustanovením § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. a znamenala by hrubú nadvládu dodávateľa voči spotrebiteľovi“. Neozrejmlí však, aká skutočnosť (skutočnosti) odôvodnila aplikáciu citovaných právnych noriem, nevysvetlil spôsob ich interpretácie na posudzovaný prípad a predovšetkým zrozumiteľne nevysvetlil právny záver o neúročení poskytnutých peňazí po zosplatnení úveru, ktorý z nich v konečnom dôsledku vyvodil. Zo znenia ust. § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov pritom vyplýva, že úročenie spotrebiteľského úveru po jeho zosplatnení výslovne neupravuje, a tak je nanajvýš zrejmé, že sa záver v tejto otázke bez bližšieho vysvetlenia rozhodujúcich úvah nemôže zaoberať. Bez náležitého vysvetlenia ostal tiež rozhodujúci skutkový záver súdu prvej inštancie, že za stavu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcovi vzniká iba právo na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru a kapitalizovaných úrokov z úveru splatných ku dňu zosplatnenia úveru. V tejto súvislosti z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, z akých dôkazov súd vyšiel vo vzťahu k sporným skutočnostiam a vyvodil tento skutkový záver (závery), v rozhodnutí absentuje náležité posúdenie (skutkové i právne) žalobcom uplatneného nároku, resp. jeho časti zamietnutej napadnutým rozsudkom. Nemožno preto inak ako konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, je nedostatočné, neúplné a nepresvedčivé a nespĺňa parametre riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

13. Vzhľadom na uvedené musel byť rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania zrušený postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b), § 391 ods. 1 CSP a v zrušenom rozsahu bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s pokynom na odstránenie nedostatkov doterajšieho rozhodovania. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie predovšetkým zabezpečiť si pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom, vysporiadať sa s listinnými dôkazmi, ktoré žalobca v priebehu konania predložil, ktoré strany navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP, po prípadnom doplnení dokazovania všetky vykonané dôkazy vyhodnotiť, a vo veci v zrušenom rozsahu opätovne rozhodnúť. V novom rozhodnutí súd vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, nárok právne posúdi tiež z hľadiska predpisov na ochranu spotrebiteľov, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde tiež z právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v tomto uznesení (§ 391 ods. 2 CSP).

14. K spôsobu právneho posúdenia veci v ďalšom konaní odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava odplaty za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov, je obsiahnutá v ust. §§ 502 a 503 Obchodného zákonníka (ďalej tiež len „ObchZ“). Podľa § 502 ods. 1 veta prvá ObchZ od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa § 503 ods. 1, 2 a 3 ObchZ záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

15. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že zákon naproti času, odkedy je úverový dlžník povinný platiť úroky (od poskytnutia) výslovne neupravuje (až na prípad keď dlžník vráti poskytnuté peňažné

prostriedky pred dobou určenou v zmluve) tiež, dokedy úroky veriteľovi patria. To v praxi vyvolalo interpretačný spor, či sa poskytnuté peniaze úročia až do skutočného vrátenia poskytnutých peňazí alebo či povinnosť platiť úroky zaniká so splatnosťou úveru alebo jeho časti. Tento názorový rozpor, a to je potrebné zdôrazniť, i keď v jej riešení možno zaznamenať istý trend, v smere dávajúcim za pravdu právnomu názoru, z ktorého v konečnom dôsledku zrejme vyšiel i súd prvej inštancie v prejednávanej veci, jednoznačne a definitívne doposiaľ ukončený nebol. Pre objektivnosť je potrebné konštatovať, že predovšetkým v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ČR (porov. napr. rozsudok sp. zn. 32Cdo 3830/2014) možno zaznamenať názor, že veriteľovi patria úroky aj po zosplatnení úveru. V každom z odvolaciu súdu známych prípadov však riešenie tejto otázky nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po zosplatnení v úveru, pričom otázka výlučne zákonného rámca úročenia (teda o situáciu, keď sa veriteľ s dlžníkom na úročení úveru po zosplatnení nedohodli), sa v týchto, len na prvý pohľad obdobných prípadoch, neriešila. V podmienkach Slovenskej republiky síce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 zo dňa 1.7.2000, na ktoré sa v rozhodovacej praxi na podporu názoru o úročení úveru len do jeho splatnosti frekventovane odkazuje, nerieši túto otázku ťažiskovo a v ňom vyslovený právny názor k ďalšiemu postupu súdu prvej inštancie po zrušení jeho rozhodnutia „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ)“, v ňom nie je nijak bližšie zdôvodnený. Na strane druhej však nemožno prehliadať, že zdôvodnenie založené i na tomto názore prešlo testom ústavnosti, pričom Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, jednak zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za súčasť štandardnej judikatúry všeobecných súdov a jednak výklad vo výsledku zodpovedajúci tejto alternatíve právneho posúdenia veci, považoval za ústavne akceptovateľný. Na podklade uvedených judikatórnych výstupov sa k tomuto názoru prikláňa tiež odvolací súd. Interpretácia trvania úročenia úveru podľa úvahy odvolacieho súdu musí odzrkadľovať tiež samotnú podstatu úroku a špecifickosť právnej situácie, ktorá po zosplatnení úveru nastáva. Právna teória i rozhodovacia prax sú v tomto zmysle zajedno v tom, že úrok je cenou peňazí - odplatom veriteľa za to, že peňažné prostriedky dočasne prenechá dlžníkovi a ten ich v dohode stanovenej alebo na základe zákona veriteľom určenej dobe môže využívať. Práve možnosť disponovať s peňažnou sumou na dosiahnutie vlastného hospodárskeho prospechu na strane dlžníka a získanie úroku za poskytnutie tejto možnosti na strane veriteľa predstavujú bezprostredný ekonomický dôvod (kauzu) vzniku právneho vzťahu z úverovej zmluvy. Účinným uplatnením práva mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom dochádza celkom nepochybne k narušeniu tejto kauzy úverovej zmluvy; v ďalšom čase už totiž dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, keďže veriteľ mu túto možnosť už viac nedáva (odňal). Nevrátením prenechaných peňazí po zosplatnení úveru, bez ohľadu na to, aké účinky z hľadiska trvania úverového vzťahu právnomu úkonu zosplatnenia pripíšeme, nepochybne vzniká protiprávny stav, s ktorým sú ako následok prípadne spojené sankčné (úroky z omeškania), zodpovednostné (náhrada škody) a zabezpečovacie plnenia (zmluvná pokuta), na ktorých sa účastníci pre tento prípad dohodli, alebo ktoré sú dané zákonom, a nie záväzky majúce povahu odplaty, medzi ktoré úrok rozhodne patrí. Odvolací súd teda nezhliadol právny, ekonomický a v svojej podstate ani žiaden iný racionálny dôvod, pre ktorý by výklad právnej úpravy mal smerovať k úročeniu poskytnutých peňazí aj po zosplatnení úveru, teda v čase, kedy veriteľ dlžníkovi neposkytuje možnosť užívať jeho peniaze, ale dlžník veriteľove peniaze protiprávne zadržáva.

16. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a zásadami ustálenými v súdnej praxi tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořádalo so všetkými skutkovo i právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a bolo zrozumiteľné, presvedčivé a preskúmateľné. V rozhodnutí vo veci samej súd rozhodne tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.